

Overweging en aansluitend luisterlied: Houd moed door Britta Maria

Lieve mensen, allen verbonden in Christus naam

Dit schilderij van Mieke van Houselst hangt bij ons thuis en is me dierbaar.

Soms ga ik er zo aan voorbijgaan.

Soms sta ik er voor te mijmeren.

Het schilderij is me ten eerste dierbaar, omdat Henk en ik het kregen van de kerkelijke gemeente van Wijhe, toen we hier 4 jaar geleden vierden, dat we 40 jaar waren getrouwd.

Dit schilderij hing toen, net als het schilderij van vorige week, 4 jaar geleden op de expositie hier in de kerk.

Beide schilderijen raakten me meteen al bij het uitzoeken voor de expositie. En dacht ook meteen: misschien mooi om hier aandacht aan te besteden in een Klein Sallandse viering.

Ik werd geraakt door de kleuren en de manier waarop de boten door het water gaan. De wind, die we niet zien, is er wel. We zien het aan de schuimkoppen en de zeilen. Ook de luchten zijn mooi. Op het eerste gezicht prima zeilweer. Maar als je verder kijkt zie je daarachter ook iets aan de horizon: het zouden contouren van bergen kunnen zijn, maar ik zie de dreiging van slecht weer. En zoals Mieke altijd zegt: het is wat de kijker erin ziet!

Ik zie dreiging, want als het om water gaat, is er ook altijd kans op dreiging. Denk nog maar even aan de foto's bij kindermoment.

We kunnen veel plezier beleven aan water.

Maar water heeft ook een ongekend verwoestende kracht. Dat hebben we kunnen zien de afgelopen weken.

Ook voor het zeilen geldt altijd de waarschuwing, om de wind en lucht in de gaten te houden!

Het schilderij is me dierbaar, maar ik moet bekennen dat ik helemaal niet van zeilen hou! Onze dochterbelt wel eens: Hebben jullie zin om te zeilen in het weekend? En meteen er achteraan: Je mag mee mam, maar je mag niet zeuren! U snapt: ik blijf lekker thuis en Henk gaat mee te zeilen.

Als geboren Drent ben ik er niet mee opgegroeid. Beheers niet de techniek, daarom vertrouw ik de kracht van water en wind niet.

Zit dan strakgespannen in de boot, overgeleverd aan de elementen van de natuur. Kan geen sturing geven en eigenlijk overheerst bij mij de angst in plaats van moed en vertrouwen. Niet dat ik meteen verdrink, maar toch.....

In dit schilderij zie ik daarom ook de kwetsbaar van het leven. En het deed me ook meteen denken aan verschillende Bijbelverhalen.

A. over de storm op het meer.

Met de slapende Jezus in de boot bij Matteus, Markus en Lukas. De leerlingen zijn bang en maken Jezus wakker. Jezus gebied wind en water en vraagt de leerlingen: Hoe zit dat met je geloof?

B Maar ook de verhalen, nog spectaculairder, van Jezus gaande over het water, bij Matteus, Marcus en net gelezen bij Johannes. Alleen bij laatstgenoemde verhaal raken ze niet in paniek van de storm.

Ze weten nu kennelijk hoe te zeilen bij storm en tegenwind.
Ze schrikken en worden bang, als ze Jezus over het water zien gaan!
Dit is ook zo'n bijbelverhaal waarvan dan snel wordt gezegd:
Lopen over water kan niet!
Ik denk dat we daar niet op moeten focussen, maar veel meer op de bedoeling van de vertelling door de evangelisten.
Trouwens een soortgelijk verhaal komt ook in het Boeddhisme, dat Boeddha over water loopt.

Ons verhaal speelt zich af 's avonds in het donker. In de bijbel staat avond en donker meestal voor moeilijkheden. Zoals water symbool staat voor leven en dood. En afgeleid van dood, ook vooral voor een leven met tegenslag, ziekte, wantoestand, ellende en ook geloofstwijfel.
Woelig water staat dus voor alles wat het leven bedreigt, waarin je dreigt weg te zakken.
Dat is ook wat me aanspreekt in het schilderij, de levensboot vaart stevig op de wind door het water, maar in die donkere rand aan de horizon, zit ook de dreiging, die in ieder mensenleven altijd aanwezig is.
Hoe vaak hoor ik het niet in de pastorale gesprekken. Nooit verwacht dat ons dit zou overkomen! Of waarom moet dit nu gebeuren?
Soms voel je letterlijk de zwaarte van mensen die door verdriet wegzakken in het water. Zichzelf als het ware kwijtraken.

Ook de leerlingen overkomt de angst, het wegzakken.
Net nog werd het brood van het leven gedeeld met velen en nu is er angst.
Totdat Jezus zegt: 'Ik ben het, wees niet bang!'

Meteen tonen de leerlingen weer initiatief en willen Jezus aan boord nemen.
Hoe het met de storm gesteld is, horen we niet meer, is niet meer relevant.
Maar toen ze Jezus aan boord wilden nemen kwam de boot aan land op de plaats waar ze moesten zijn.

Dat zinnetje was me nooit zo opgevallen.
Ik heb daar wat over nagedacht:
Als je Jezus dus figuurlijk gesproken in je eigen levensboot meeneemt, dan ben je waar je zijn moet.
Kun je tegenslag aan!
Maar.....tegelijk vind ik dat ook heel lastig Het is mooi gezegd, wees niet bang.
Maar soms ben ik dat gewoon wel!
Ook als ik naar het hele wereldgebeuren kijk.

Dat Covid-19 virus, de onrust dat het met zich meebrengt.
Regels waar we ons steeds minder aan willen houden.
De klimaatverandering, elkaar doodtrappen na een avond stappen?
Al die zelfingenomen regeringsleiders.
In wat voor wereld leven we?
En ook dat hoor ik vaak in het pastoraat, deze week een paar keer zelfs:
Ds. Martje, geloven is gemakkelijk als het je voor de wind gaat, maar nu ik wind
tegen heb, valt het niet mee!
Zelf ben ik altijd blij als mensen dat wel willen delen.
Geloven is ook niet altijd gemakkelijk.
Geloofstwifel is er altijd en mag er ook zijn.
Het is goed om dat uit te spreken en samen te delen, zodat je het ook bij elkaar
herkent en niet meteen onder tafel veegt.
Soms kun je elkaar dan ook helpen.

Dat gebeurde ook toen ik hoorde welke tekst Mieke gaf bij het schilderij.
Een deel uit de brief van Jakobus.
Een herderlijk schrijven om bij tegenslag ook moed en vertrouwen te houden.
God mag je ook vragen om hulp.
Niet dat het dan altijd komt zoals jij wilt, maar het kan wel gemoedsrust geven.

‘Vraag vol vertrouwen, zonder enige twijfel.
Wie twijfelt is als een golf in zee, die door de wind heen en weer wordt
bewogen’.
En Mieke bedoelt daar niet mee: wacht maar rustig af!
Nee, ze had er nog een ander stukje tekst bij naar een lied van Willeke Alberti,
misschien kent u het:

‘Je moet zeilen op de wind vandaag
De wind van gisteren helpt je niet vooruit
De wind van morgen blijft misschien wel uit
Je moet zeilen op de wind vandaag’

Met andere woorden benut de momenten
zoals ze zich voordoen in het leven.
Hoe moeilijk soms ook.
Kijk niet naar wat niet kan,
maar wat wel kan en mogelijk is!

Daar wat over nadenkend bedacht ik me ook:
Krijgt God nog de kans om in de zielen van onze levensboot te blazen?
Geven we daar ruimte toe of gaat het om al onze eigen behoeften?
Misschien mogen we, soms misschien met de moed der wanhoop,
toch daarop vertrouwen dat we die wind ook toelaten in onze zeilen.
Ik hoop dat het zo mag zijn.
Amen

<https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/houd-moed/>

Houd moed, houdt de regen alle dagen aan,
heb je geen kracht om op te staan,
wordt het je te zwaar je weg te gaan.

Houd vast, aan de plannen die je ooit eens had,
maar die je vaak vergat,
het einde der dagen zat.

Houd moed, houd moed om door te gaan.
Valt de wanhoop je bijna aan -
sta stil, er komt iets achteraan:
de moed, moed om weer op te staan.
Al word je beschimpt, besmeurd, vertrapt, verkleind,
de Moed helpt je weer overeind.

Wees vrij, vrij door jezelf te zijn,
trouw aan je eigen zijn,
omarm je lot, geluk of pijn.

Besef, dat je ook verliezen kan,
maar dat je altijd weer kiezen kan,
er komt een nieuwe dag, een nieuwe tijd.

Houd moed, houd moed om door te gaan.
Valt de wanhoop je bijna aan -
sta stil, er komt iets achteraan:
de moed, moed om weer op te staan.
Al word je beschimpt, besmeurd, vertrapt, verkleind,
de Moed helpt je weer overeind.

De moed! De moed om op te staan.
Grijp het leven weer krachtig aan,
begin gewoon van voren af aan.

Houd moed, de moed om door te gaan,
verlies nooit het lef, de durf, het vuur, jezelf.
De Moed helpt je weer overeind.

